

Att een Leyonmarck
i Norden är til
kärlek vptänd
worden, moot en
pärla fijn...

Frese, Jacob,

1700-1829 81 Cbza Fo1.

National Library
of Sweden

Att Een Leyonmarck i Norden
 Ar til kärkelekt vptänd worden /
 Moot en Pärla fin och raar,
 Man medh frögd i dag erfahr.

Da

Kongl. Maj:ts / wär Allernädigste Konungs
 Tro:Man / och VICE-PRÆSIDENT, wid den Högläufige Kongl. Åbo
 Hoff:Rätt / uthi Stor:Furstendömet Finland /
 Den Wälborne Herren /

**Herr S J E N
 G R O N M A N N A R S S O N**

medh
 Dngd:Edle Jungfru
**S J E N
 G R O N M A N N A R S S O N**

S A S J E K E R

Slöt ett Christläufigt Achta:Förbund / uthi Stockholm
 den Anno 1711.
 Betygade sin wördnad och ödmuika tienst.

62

S M FJERND intet hade fog tilfyllest sig at falla /
Ett Fjint Land / såsom någre the haa tryckt thet skolat
falla ;
Ther tager jag mig intet å / at tadla eller swara /
Til Lårdas tidfördrif jag här bör then discoursen spara.
Doch tror jag med sitt jaakeord / thet thetta lag skal stärka /
At thet är fjint / af sagor jag ther nyligst kunde märka.

Hur the sig skickat / så the thär ett Leyon warse blifwit /
Som på thes Märker hjit och tjit eensörjande sig drifwit.

Ett Leyon är ett hurtigt Diur som säjes ibland alla /
Thersfore the och Konung thet utöfwer andra falla ;
Thes Ögon gnistra såsom Blås / och såsom Faklor lysa /
Ej nånsin thet för andra Diur skall darra eller rnsa.
Bland annat sägz han kunna sig och mycket höslig ställa /
Och winna såledz största prijs / samt derför mehra gälla /
För månen sägs han buga och sig ställa helt demödigt /
Betngande sig såledz haa / ett hierta åhrebödigt.

Hur kommer thet doch sade the / at nu thet Leyon raara,
Som uppå wåra Märker hjit har kommit / månde wåra /
Så sorgse och modfallen här? hwad tro thet för os bådär?
Mån thet wår sidsta vndergång föruth wåhl redo skådar?
Ej hastwer man tilförene thet sedt så mycket sörja /
Mån thet / när thet sin maaka mist / skall så at sörja börja?
Hur skall man lista thetta vth / hwem kan thet rätt vthleeta?
Hwem kan inhemta / huru man til modz thet kunde reeta?

Då sade någre / låt oss thet med pus til roo vpröckia /
 Och våga hur' thet fogar sig / thes olust til at sträckia;
 Men andre sade / Kom och wås / then Pärulan alla fågnar;
 Then Achta Pärulan hoos oss är / man än then frast tilågnar.
 Mån Leyon och då swarar een / om Pärulor skulle sköta?
 Gån bort i Narrar! kom doch wås the honom genast möta /
 At än then Achta Margarit, som af en Adels Antia /
 Nu giömmes grant des olust skal i glömskan nedersänckia /
 Ach! at man kunde laga så / at Leyonet man finge /
 Rätt thenna Pärulan skada doch; låt see hur' det då ginge?
 Sj Leyonet och fäste sig / sin syn å Pärulan thenna /
 Och fäste så at genast man / thet bättre kunde känna;
 En såsom Pärulan är rätt raar, så kunde hon och wäckia /
 En sådan frögd hoos Leyonet / man tyckt' til Högden räckia /
 Då märckte man hoos Leyonet / thet thenne sorgen wållat
 At thet sin maaka mist / som man strart wille wål så hållat.

* * *

Wår Herz Brudgumme Leyonmarck thet Leyon wåra statts /
 För hwilken intet mindre pris / än för ett Leyon fattas /
 För hwilken och wårt Finland månd' / ett wördsamt Hierta bårå /
 För hwilken Finnarne och fått i Swär'ge mycken Ahra.
 Men Pärulan är wår Jungfru Brud / wår Margareta Spieker /
 Som til sitt Rampn och til sin Dugd / en Pärula fin är lifer /
 Som sin Brudgumme Leyonmarck vthaf alt Hierta gläder /
 Då hon til Wigselsstohlen medh sin Brudestrud nu träder.
 At han den sorg förglömmar bort / som han thesmedelst tagit /
 At olycks-wädret i hans huus / thes fågnad nederslagit.
 Så paaras dugd med dugd i hoop / dugd wijsheeten får håller /
 At dugd med dugden paras hoop / sielfswijsheeten thet wåller.
 En högwijs Leyonmarck han får en ädel Pärula äga /
 En ädel Pärula wänskap får med Leyonmarcken plåga.

Nu

Nu måste afwundz skarpa tand sig af sitt etter nära /
 Ty andra diur the twungne bli för Leyon wördnad bära.
 När Leyonet thet stolta diur begynner til at ryta;
 Så kan thet honom falla lätt / the stora Helden bryta.
 Ja swartsuukt öga hwijtna måst / och stå med slaata kinder;
 Hwar Leyon finner för sig roof / tñt går han uthan hinder.
 Men jagh som thetta seer och weet mig af alt hierta gläder /
 At så af all fulkomligheet / ett jämt Paar sammanträder umdig use
 Och skulle nu hwart enda ord / en adel Wärla blifwa;
 Ja / skulle jagh Demanter klar' til theras lås-ord skrifwa /
 Så wore wisi slukt icke wärdt / med Eder at jämnföras /
 Af Wärlor och Demanter ju eij dygd eij wüshet göras /
 Ell' siä the fast som alla see / Ehr dygdegång then strida
 Och troka moot all tiders twäng jämt / tils I hädan lida.

Votum.

BUD som i högden
 Sitter i frögden
 Och gör of wähl /
 För nödh och sabra
 Thesse bewara
 Til Kropp och Siähl;
 Lät them och öfwa
 Wthan at pröfwa
 Sorg och förtreet /

I frög och gamman /
 Städz medh hwarannan
 Gudeligheet;
 Ja wthi nåde
 Wthan all wåde
 Medlare blid /
 Gif them här trefnad
 Wthi sin lefnad
 Ber jagh här widh.

JACOB FRESE.

